

DAGNINGEN

TACKEN HERREN, TY
HAN ÄR GOD, TY HANS
NÅD VARAR EVINNERLI-
GEN. —Psaltaren 106:1

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

Februari 1955

Våra osynliga hjälpare.

(Fri översättning från the Dawn's Februarinumner av broder D-e)

"Herrens ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom och befriar dem." *Dav. Ps. 34: 8.*

Både Gamla och Nya Testamentet talar mycket om änglarnas ledning och ger oss tydliga förklaringar om deras natur och förmåga. Vi veta t. ex. av David i Ps. 8: 5—6 och Hebr. 2: 7 att människan var gjord "litet lägre än änglarna", vilka således tillhörde en högre ordning i skapelsen.

Uti Hebr. 1: 4 läsa vi om Jesus, att sedan han uppstått från de döda "Han har blivit så mycket större än änglarna, som det namn Han ärvt är förmer än deras". Alltså förstå vi, att änglarna äro högre än människorna, men av lägre natur än vår högt upphöjde och förhärligade Jesus. Om änglarna läsa vi vidare i Hebr. 1:6—14: "Alla Guds änglar skola tillbedja honom (Jesus)" och i vers 7: "Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor" och i vers 14: "Äro de icke allesammans tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras skull, som skola få frälsning till arvedel?"

Men om Jesus säger Herren Gud: "Gud, din tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans spira är ditt rikets spira."

Jesus hänvisade även till änglarna såsom rollen av tjänare eller ledare, vi läsa i Matt. 18: 10: "Sen till, att I icke förakten någon av dessa små, ty jag säger eder, att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte". Detta avslöjar för oss att det råder ett mycket intimt förhållande mellan änglarna och vår himmelske Fader, särskilt beträffande omsorgen om Hans folk. Enär de alltid ser Faderns ansikte är det tydligt, att de äro fullt underrättade rörande Hans vilja för sitt folk, och, i formande av våra behov vet de precis vilka erfarenheter, som bäst kan fullborda den gudomliga viljan i och med oss.

När Petrus drog sitt svärd i avsikt att förhindra att Jesus skulle bli arresterad, sade Mästaren till honom: "Stick ditt svärd tillbaka i skidan" — — — "Eller menar du, att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner änglar". En legion utgjorde 6.000, så Jesus talade om för Petrus, att Hans Fader skulle kunna sända mer än 72.000 änglar till Hans skydd, om Han både Fadern därom.

Vilken bild av beskyddande styrka utgör inte detta för oss? Ut i 2. Kon. 19: 35 läsa vi om att en enda ängel tillintetgjorde en mäktig Assyrisk armé om 185.000 man, som hade lägrat sig runt Jerusalem.

Om en enda ängel ägde makt att befria Guds folk på detta underbara sätt, betänk då, vilket skydd som Jesus kunde fått, om Han hade begärt att tolv legioner änglar skulle ha omgivit honom.

Jesus begärde inte av Fadern den hjälp, som han skulle kunnat ge honom därför, att Jesus visste att det var Faderns vilja att Han — Sonen — skulle lida och dö såsom världens Återlösare.

Änglarna tjänade även vid Lagens utgivande. Detta framgår av Hebr. 2: 2: "Ty om det ord, som talades genom änglar, blev bestående och all överträdelse och olydnad fick sin rättvisa lön" o. s. v. samt även uti Apg. 7: 53, där Stefanus säger: "I som fingen lagen eder given genom änglars försorg" etc.

På vad sätt änglarna utföra sitt uppdrag att sörja för Herrens folk i denna Trons tidsålder veta vi inte, emedan de äro andevarelser och därför osynliga för mänskliga ögon. Vi veta emellertid, att det i forna tider, när det så behagade Herren Gud, var dem möjligt att materialisera sig och framträda i mänsklig gestalt. Bibelns första särskilda omnämnande av en ängel, finna vi uti 1. Mos. 16: 7—11. Där berättas det om Hagar, Saras tjänstekvinna, som hade flytt ut i öknen, att Herrens ängel mötte henne vid en vattenkälla i öknen, därvid Hagar erhöll värdefulla upplysningar av ängeln. Berättelsen avslöjar inte för oss, huruvida ängeln visade sig för Hagar i mänsklig gestalt eller om ängeln blott samtalade med henne. Ängeln talade om för henne att hon var havande och skulle återvända till sin fru (Sara).

EN VÄG TILL RÄDDNING.

Vi läsa i 1. Mos. 22: 12 om att en ängel talade till Abraham just vid det tillfället, som hans tro sattes på det allra hårdaste prov: "Kom icke med din hand vid gossen och gör honom intet, ty nu vet jag att du fruktar Gud, då du icke har undanhållit mig din ende son". Gud hade på ett allvarligt sätt prövat Abrahams tro och lydnadsförhållande till honom, och nu beredde Herren honom en väg till räddning ur provets hetaste stund.

Herrens folk undergår även nu liknande prov. Villkoren för ett rätt lärjungaskap omfattar även villighet till att försaka fader, moder eller syster och broder eller make och maka — ja, i sanning, hela vår släkt, om det så skulle vara nödvändigt för att följa Jesus. I vår invigning till Herren godkände vi dessa villkor och vi böra icke bli förvånade, om vi sättas på prov. Allvarliga prövningar utvecklas efter andra linjer. Vi mötas ofta av för vårt kött fruktansvärda prövningar, men vi behöva inte att bäva för dem, ty vi hava Herrens löfte, att det är hans vilja, att bereda oss en väg till räddning, när Hans rätta tid är inne. Och Gud har möjligheter att leda oss genom sina änglar.

Det är vår stora förmån att vandra framåt på den smala vägen, aldrig haltande och aldrig försöka slingra oss undan den pliktens stig, som Herren har uppenbarat för oss. Det må synas mörkt omkring oss, — några fruktansvärda hinder kunna skymta fram vid horisonten. Gud kanske döljer sitt ansiktets leende för oss, men ändå ha vi blott att gå framåt. Och vi kunna göra detta med den fasta förvissningen, att när våra prövningar synas oss bliva övermäktiga och vägen för svår att vandra på, då kommer Herrens ängel, — som redan slagit sitt läger omkring oss, — att ingripa och bringa oss räddning.

SEGER I STRID.

Efter övergången av Jordan in i "LÖFTES-LANDET", gavs åt Israeliterna, på en signal av änglar, seger över deras fiender. Vi kunna läsa berättelsen härom i Josua 5:13—15 och vidare genom det 6:te kapitlet. Vid detta tillfälle uppenbarade sig en av änglarna såsom "hövitsman för Herrens här" — materialiserad. När Josua fick se

honom vid Jeriko med ett draget svärd i sin hand, frågade Josua ängeln: "Tillhör du oss eller våra ovänner?" Svaret blev: "Jag är hövitsman över Herrens här och har nu kommit hit". Vare sig vi tänka denna änglahär bestod av 12 legioner änglar, eller ett antal av tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen, såsom vi finna av Upp. 5: 11, är det visst att denna härskara var ditkommen för att förstöra Jeriko, och denna furste över Herrens här visade sig personligen för Josua i syfte att planera stormningen av staden.

Vi minnas alla att denna strategi gick ut på att Israels armé skulle marschera runt staden en gång varje dag under sex dagar. På den sjunde dagen skulle sju präster marschera framför arken, bärande de sju jubelbasunerna, denna dag sju gånger, och när de den sjunde gången stötte i basunerna, sade Josua till folket: "Häven upp ett härskri, ty Herren har givit eder staden". (Josua 6: 16).

Olika försök har gjorts att förklara detta underverk, men den enkla och bästa förklaringen är den, att det var "Änglaskaran", som var tillstådes för att hjälpa Israeliterna intaga staden, och det var alltså i enlighet med Guds vilja, som Jerikos murar föll. Om det var möjligt för änglarna att åstadkomma jordbävningen på berget Sinai vid Lagens utgivande, (se 2. Mos. 19: 18), så skulle det väl vara en lätt sak för dem att förstöra de människobyggda murarna omkring staden Jeriko.

Situationen för oss i dag är i stort sett densamma. Såsom andliga Israeliter hava vi också våra fiender, fruktansvärda fiender som omgiva oss likt städer omslutna av fasta murar, vilka hindra oss att göra framsteg på vägen mot Riket. Våra fiender äro osynliga och utgöras av den Trons kamp, som vi måste utkämpa. Härom säger Paulus i Efes. 6: 12 sålunda: "Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod utan mot andevärldens furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna."

Herren har dock nådefullt försett oss med en rustning, för att sätta oss i stånd till att framgångsrikt kämpa emot våra fiender. Det är Sanningens rustning, ty vårt slagfält är i "Sinnesvärlden". Satan för-

söker bryta ned vårt mostånd emot Sanning och Rättfärdighet. Satan försöker ständigt att bryta ned vårt försvar mot Sanning och Rättfärdighet, och ställer alltid hinder i vägen. Men Herren har — förutom att han har försett oss med en vapenutrustning — även utstakat strategien eller planerna för vår strid.

Om vi emellertid än så troget använde oss av alla de medel, som Herren ställt till vårt förfogande, skulle vi ändå inte vinna seger utan änglarnas hjälp och ledning. Det är endast när vi äro starka i Herren och hans väldiga makt, som vi kunna vara säkra om segern.

ÄR DU MODLÖS?

Den mycket omtalade och berömde "General Gideon" blev intervjuad av en ängel, och denna händelse belyser klart en annan situation, där änglarna bistår oss i en tid av nöd. Berättelsen kan läsas i Dom. 6: 12—13 och följande versar. Det hände under den s. k. "Domaretiden". Vid den tiden var Israel besegrad av sina fiender — Midianiterna. Nationen hade ingen armé till försvar, och det fanns tydligen ingen, som var mäktig att göra någonting åt den olyckliga situationen. Det var då som en ängel uppenbarade sig för Gideon och förklarade för honom, att Herren hade utvalt honom till att befria sitt folk. Ängeln sade till Gideon: "Herren är med dig, du tappre stridsman". På detta svarade Gideon: "Om Herren är med oss, varför har då allt detta kommit över oss?" "Och var äro alla hans under, om vilka våra fäder hava förtäljt för oss och sagt: "Se, Herren har fört oss upp ur Egypten? Nu har ju Herren förskjutit oss och givit oss i Midjans våld". Här ser vi en Herrens ängel ingripa i en tid av modlöshet. Herrens folk av i dag kunna ibland tidvis också bliva modlösa och misströstande på grund av sådana omständigheter, vilka de äro oförmögna att förändra. Ofta få vi väl i motgångstider fråga liksom Gideon gjorde: "Om Herren är med oss, varför befriar han oss då inte ur denna svåra prövning, som just nu plågar mig? Det ser ju ut som om Herren alldeles hade glömt bort mig."

Sedan ängeln försäkrat Gideon om att Herren hade utsett honom till ett befria Israel, var ändå inte Gideon övertygad. Han ursäktade

sig med att han tillhörde den oansenligaste ätten i Manasse, och att han själv var den ringaste i sin faders hus. Det var mycket betydelsefullt att Gideon erkände sin egen otillräcklighet, ty det är endast sådana som Herren kan använda i sin tjänst.

Kanske tillåter Herren oss att misslyckas ibland för att vi skola lära oss denna läxa eller erfarenhet om vår egen otillräcklighet. Men här ingriper ängeln undervisande och kontrollerande. Änglarna se Faderns ansikte och de veta på vad sätt tingen skola bli förändrade. När Fadern ser att hans barn har lärt den nödvändiga läxan i ödmjukhet och insett behovet av gudomlig hjälp och ledning, då synes de mörka molnen av missmod och modlöshet skingras och Faderns ansikte börjar åter att nådefullt skina över barnet. Vi veta att Gideon, genom att följa Herrens instruktioner genom änglarna, befriade Israel från Midianiterna. Herren var med honom.

DE STÅR EMOT VÅRT EGENSINNE.

Ett annat sätt på vilket änglarna kunna leda oss belyses av berättelsen om Bileam, som på begäran av den hedniske konungen Balak, skulle "förbanna Israel". Berättelsen härom återfinns i 4:de Moseboks kapitel 22—24. Vi minnas härav, att Herrens ängel ställde sig hindrande på vägen, för att hindra hans egensinniga kurs.

Vi minnas även att Bileam förut hade köpslagit med sändebuden från Balak, vilken hade ställt i utsikt stora belöningar åt Bileam, om denne ville åtaga sig uppdraget ifråga. Han uppsköt därför med sitt svar flera gånger. Härav kunna vi lära, att vi skola aldrig inbjuda frestelsen att stanna kvar till nästa dag, eller någon kortare eller längre tid, utan avfärda den genast. I vårt kristliga liv äro vi understundom angelägna om att bestämma att vi önska göra vissa saker eller anse oss ha viss orsak att gå vår egen väg, och hålla bestämt på detta. Men i dessa våra själviska strävanden komma vi kanske att finna, att Herren ställt hinder i vår väg. Om det gäller något som har att göra med hemmet, så klandra vi kanske någon för att blanda sig i våra planer, gäller det våra affärer så klandra vi våra medhjälpare. Gäller det församlingen och våra förslag blir nedröstade, så

beskylla vi någon av bröderna för intriger. På samma sätt som Bileam klandrade sin åsna och överföll henne med hårda slag för hindret på sin väg, i stället för att se den ängel, som Herren hade sändt för att hindra honom, att fortsätta på en orätt väg, så är det också ibland med oss.

Det är även sant, att — när vi understundom äro egensinnigt bestämnda för att fortsätta en viss kurs — Herren tillåter oss att göra så, endast för att senare visa, att vi hade fel, och att Han kärleksfullt hindrat oss att gå för långt i våra själviska strävanden.

Huru tacksamma böra vi inte vara över att Herrens ängel, som lägrat sig omkring oss, hindrat oss från andliga katastrofer på vår egensinniga väg. *Må vi alltid spana efter "ängeln", som står på vägen.*

I VARJE TIDS BEHOV.

Vi se således att änglarnas ledning täcker alla våra behov för varje tid. När provningarna äro allvarliga och tunga att bära, då giva de oss hjälp och befriar oss från det, som skulle vara för tungt för oss att bära.

När vi kämpa som "en god stridsman" strida de ledande änglarna med oss, och på det sättet vinna vi seger.

Äro vi missmodiga framträda änglarna med tröstande budskap och med bevis om Herrens välsignelser, som ger oss ett nytt fast grepp om Guds löften, och vi kunna åter gå framåt med glädje.

Om vi äregirigt i vissa ögonblick skulle anträda en dåraktig kurs, som är behaglig för köttet, lägger änglarna stenar på vår väg. Och ehuru vår första reaktion blir att klandra människor och förhållandena, vilka skenbart äro orsaken till våra motgångar, så öppnar Herren slutligen våra ögon och vi kunna se "ängeln" och förstå, att han höll på att hindra oss att fortsätta vår oriktiga kurs.

Dessa och andra lärdomar må kunna plockas fram från de sätt på vilka Gud använde änglarna under Gamla Testamentets tider.

Nya Testamentets skildringar inleddes genom att en ängel medde-

lade att Jesus var född, och att en stor änglaskara sjöng: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag." (Luk. 2: 1—4).

Med Nya Testamentet började "Trons Tidsålder", när änglarna inte längre framträdde i mänsklig gestalt. Deras ledning är dock inte desto mindre lika effektiv och verklig. De är omnämnda i samband med Jesus, efter hans frestelse i öknen. Änglarna befriade Apostlarna ur fängelset. Ett anmärkningsvärt fall var då Petrus av en ängel befriades från sina kedjor och leddes genom "järnporten", vilken stod mellan Petrus och friheten, och det framgår av Apg. 12: 1—11, att "järnporten" öppnade sig av sig själv". Faktiskt var det så, att det var Herrens ängel, som öppnade järnporten, men det syntes för Petrus, som om den öppnades av sig själv.

Så är det också med oss. Nästan dagligen möter Herrens folk "järnportar", situationer som vill hindra dem från att göra framsteg. Vi nalkas dem, ofta i missmod och fruktan, endast för att finna att de öppnat sig alldeles av sig själva. Låt oss hava tro att dessa inte äro tillfälliga händelser, utan att de äro i händerna på änglar, som kontrollera allt enligt vår himmelske Faders vilja, för att vi skola bliva riktigt styrkta, tröstade, varnade, och ibland förhindras att gå vilse.

När Petrus lämnade fängelset och "kom till sig igen", insåg han att det var Herrens ängel, som hade befriat honom. När Herrens rätta tid är inne, komma vi att passera genom den sista "järnporten" in uti Guds Sons fulla och härliga frihet. Kanske vi komma till oss själva på "andra sidan", och vi då skola blicka upp och se den ängel, som har lett och hjälpt oss under alla åren av vår jordiska pilgrimsfärd. Vilket härligt möte skall det inte då bliva? Då komma vi att förstå det som vi inte kunna förstå nu, vad dessa Herrens änglar — dessa andliga, osynliga hjälpare —, som varit lägrade omkring oss, vad dessa har betytt för oss. Vi komma då att tacka Gud för den dagliga befrielsen och hjälpen och för den slutliga frälsningen, i vilken de kommer att hava en del.

En trogen Herren kämpe har hemkallats.

Vår käre Broder i Kristus: CARL LÜTTICHAU

avsomnade stilla hos våra kära tre Systrar Thilde, Anne och Elise Larsen i Hjørring (Danmark) lördagen den 8 januari på f. m.

Dödsbudet kom ju inte oväntat för hans närmaste vänner. Alla de, som voro med på förra årets Konvent i Slussemöllen, märkte tydligt huru vår käre broders krafter höllo på att ebba ut. Vi sågo även hur han försökte, med en rent utav övermänsklig energi, deltaga uti alla mötena. Det himmelskt strålande anletet, och det milda och goda leende, varmed han fängslade allas intresse och vördnad, lämnade hos varenda deltagare outplånliga intryck.

Br. L. fyllde 83 år den 22 dec. 1955. Ut i ett till mig nyligen anlant brev från Systrarna Larsen i Hjørring, som alltsedan den 15 augusti förra året och intill hans dödsdag på ett uppoftande och kärleksfullt sätt vårdat vår käre broder, skildras ingående denna, för såväl vår broder L. som våra kära Systrar, provotid.

Syster Elise skriver bl. a.: "Syster Thilde, som även skötte Br. L. under konventet i Slussemöllen, och broder Lüttichau kom hem till oss den 15 Augusti, och vi har haft små goda stunder tillsammans omkring Ordets dyrbara skatter, men broder L:s hälsa har varit svag. Åderförkalkningen tog honom hårt och han var ofta inte klar över var han befann sig, trodde ibland att han var på resa ibland Vänner.

Vi brukade ofta spisa ute i trädgården, men det var ganska besvärligt med att flytta honom dit ut, ehuru han ju såväl behövde att vistas i den friska luften. Allteftersom tiden gick blev Br. L. allt svagare och mera oklar, men han kom likväl upp ur sängen varje dag. Vi satte hjul under en stol och på det sättet kunde vi lättare flytta honom från sängen och till matsalen och tillbaka igen. Han hade god aptit och det gav honom ju krafter.

Hans Nevö, Kammarherren, besökte honom i Sept. månad, och detta besök värderade han mycket. Släkten var mycket flitig i att skriva till honom. Det var åtta familjemedlemmar, som rätt ofta skrev Jag läste och skrev åt honom, ty nu förmådde han inte själv göra det. och meddelade om familjeangelägenheter, vilket intresserade honom.

Den 20 Dec. fick Br. L. åter besök av två Nevöer — Kammarherren och Hovjägmästaren. De voro här i 2½ timmar. Br. L. blev mycket glad över besöket och syntes någorlunda klar den mesta tiden samt kunde tala med dem.

Den 22 Dec. inföll Br. L:s 83:de födelsedag och han fick då mot-taga c:a 60 skriftliga hälsningar. Vännerna på orten kommo med blommor m. m. Humöret var då högt. På juldagen kommo Vännerna till oss på kaffe, och då detta var undanstökat sade Br. L.: "Om Vän-nerna önskar det, så vill jag gärna säga något litet. Och huvudinne-hållet i hans tal var ungefär följande: "DET GÄLLER FÖR OSS ATT KÄRLEKEN MÅ VARA DET ALLTÖVERSKUGGANDE. DÅ SKALL MENINGSSKILJAKTIGHETER, ÅSIKTER OCH PARTISINNE FALLÅ TILL JORDEN. JA, NÄR DET KOMMER SOM ÄR FULLKOMLIGT, DÅ SKALL DET FÖRSVINNA, SOM ÄR ETT STYCKEVERK". (1. Kor. 13: 10). TIDEN ÄR KAN-SKE NÄRA, DÅ HERREN KOMMER IGEN FÖR ATT HÄMTA SIN BRUD, TY DÄR HAN ÄR, DÄR SKALL OCKSÅ HON VARA MED, GLÄDJANDE SIG TILL UPPSTÄNDELSEN OCH DÅ MÖTA HERREN. (1. Tess. 4: 16—18). JA, LÅT OSS GIVA AKT PÅ DETTA."

Sedan sjöngo vi på br. L:s begäran Daggrysångerna 188 och 171. Därefter sade Br. Lüttichau: "*Nu är jag trött och må vila*". Klockan var då 17. Vännerna sade: "Det var länge sedan Br. Lüttichau har kunnat tala så mycket." — Men det blev också den sista gången. —

Annandag Jul hade vi mycket besvär med att få upp Br. L. ur sängen, men kort därpå sade han: "Jag må komma i sängen igen". Sedan stannade han också i sängen från den 26 december till den 8 januari, då han slutade. Vi hade ständigt vakt vid hans säng, om nätterna manlig hjälp och om dagarna en mycket duktig sköterska.

Vi hade även en mycket förstående läkare. Br. L. sade vid ett tillfälle: "Jag vill inte flytta i ambulansbil". Vi sade: "Det behöver inte Br. L., ty Br. L. får stanna hos oss". — "Tack". — Något senare sade han: "I är här alla tre nu, huru länge kan I hålla ut med mig?" — "Så länge Br. L. har behov av vår hjälp". — "Tack, då är det gott".

De två sista dagarna inträdde lunginflammation, men då var Br. L. medvetslös och reagerade inte för någon behandling. —

Br. Lüttichau fördes till kapellet den 8. jan. kl. 19. Vi sjöngo: "Alle Vegne hvor jeg vanker, jeg min Jesus har i tanker". Därefter uttalade jag (= Syster Elise Larsen) några få minnesord och bad
FADER VÅR.

I kapellet sjöngo vi "Klockan slår". Br. L. önskade att allt skulle ske i djupaste stillhet. Ingen högtid eller ceremoni av något slag. — Urnan skall nedsättas i familjegraven på kyrkogården vid Tjele.

Den 12 Jan. skedde bisättningen i Krematoriet kl. 12.30, och dit anlände fem medlemmar av Br. L:s släkt. Vi sjöngo: "Den store Mester kommer, fuldkommen er Hans Waerk". Sedan trädde Kammarherren fram till kistan och sade:

"Det var vår Onkels önskan att allt skulle försiggå i djupaste stillhet, men ett par minnesord bör dock ljuda. Som ung for Onkel till det främmande landet. Hans Mor väntade honom hem. Hon tillsade tjänarna att hålla ljuset tänd vid ingångsdörren, och det brann och lyste där varenda natt — tills han äntligen kom hem. Det ligger något talande och skönt i detta, ty Onkel Karl blev ett ljus för oss och hela släkten. Vi äro uppfostrade i ett kristligt hem, men håller oss till vår "Barnalära". Naturligtvis har vi med Onkel Karl dryftat många ämnen, men han agiterade aldrig och det högaktar vi honom för. Under de sista 4—5 åren kunde vi nog märka huru krafterna avtogo, och när Onkel under denna tidrymd besökte oss, tog han ett så hjärtligt avsked av oss, liksom tyckte han att det kanske nu var den sista gången. Nu hade Onkel blivit mycket hjälplös och hänvände sig till dessa tre Damer, eller rättare, tre Systrar och bad dem hjälpa sig. Och hos dem har Onkel under de sista månaderna åtnju-

tit en god och kärleksfull omvårdnad. Detta var han också mycket tacksam för, och det är vi släktingar också. — Tack. — Låt oss nu vara stilla ett ögonblick här invid kistan.” —

Sedan uttalades det: "*Hedrat vare Ditt Minne*". Därefter stodo vi upp och sjöngo: "Alltid frejdig naar Die gaar Vejen Gud løv kende", under det att kistan sänktes långsamt ned. —

Slakten följde sedan med oss hem och drack kaffe, varefter de vände åter till sitt kl. 14.30.

Broder Lüttichau sade en gång: "Jeg dør TOMME FOR TOMME". (Ett s. k. bevingat ord, som betyder ungefär "tum för tum").

Ja, vi som sågo hans lidande, vi måste säga: "Gud ske lov och tack att broder L. nu har slutkämpat sin strid. Han har varit en trogen tjänare i Herrens Vingård, som sökte sig till de ensamma och trötta och gav tröst och hopp åt de hopplösa. Han har efterlämnat ett skönt minne bland Vännerna." —

"Det var gott att Herren gav oss krafter till att hålla ut, men FÖRBÖNENS MAKT ÄR STOR, och den har vi förnummit och den har hållit oss uppe." — "Tack." — Så långt Syster Elise. —

Vännerna i Sverige instämma helt i vår kära Systers uttalande om vår käre broder Lüttichau, och vi tacka Gud för allt det goda, som Herren fått utföra genom denne sin tjänare. Vi tacka även Gud för det uppoffrande och kärleksfulla verket, som våra kära Systrar Thilde, Anne och Elise fått nåd att utföra mot Br. L.

Må vi alla, kära Vänner, både i Sverige och Danmark såväl som annorstädes alltid minnas vår hemgångne käre Broder Lüttichau's sista ord, juldagen 1954: "*Det gäller för oss, att KÄRLEKEN må vara det ALLTÖVERSKUGGANDE*". "*STÖRST ÄR KÄRLEKEN*". (1. Kor. 13: 13).

Broder Einar Dominique.

(Forts. fr. föreg. nr.).

Världsvid anarki — strax före eller efter oktober 1914

Människosonens uppenbarande för världen genom sitt maktövertagande och genom sitt tillståndande att låta världen genomgå *anarki*ens stora *prövning* är tydligen nära förestående. En liten tid efter kriget kommer "namnkristendomen" att triumfera, och både katoliker och protestanter skola delta i denna triumf. Politiska och finansiella furstar skola understödja dem i hopp om att därmed kunna förlänga sin egen makt. Vid denna tid kan förväntas stark opposition från namnkyrkans sida mot Jesu sanna och trogna efterföljare, och detta motstånd skall resultera i svåra förföljelser — kanske ända till döden. Men babylons triumf skall bliva kort. Snart skall den avkunnade domen verkställas och hon skall falla som en stor kvarnsten i havet (se Upp. 18: 21) — *I anarki*ens hav — för att sedan aldrig mera resa sig. Icke långt därefter kunna vi vänta, enligt Bibelns skildringar, att den nuvarande civilisationen och orättfärdiga samhällsordningen kommer att fullständigt sammanstörta. Men den mörkaste stunden i människornas nöd skall vara Guds tillfälle till ingripande. "Ty så säger Herren Sebaot: ännu en gång, inom en liten tid, skall jag komma himmelen och jorden, havet och det torra att bäva, och alla hednafolk skall jag komma att bäva" o. s. v. (Haggai 2: 7—8). Och vidare: "Men från denna dag skall jag giva välsignelse". (Haggai 2: 20) och vidare *i vers 24*: På den tiden, säger Herren Sebaot, skall jag taga dig, min tjänare Serubbael, Sealtiels son, säger Herren, och akta dig såsom min signetring, ty dig har jag utvalt, säger Herren Sebaot".

ÖVERSÄTTARENS KOMMENTARER.

Vid en närmare granskning av ifrågavarande artikel om "Världs-

vid anarki strax före eller efter okt. 1914", framstår följande, av Br. Russel framställda och av många personer hårt kritiserade, viktiga fakta, i ett klarare ljus:

1) Höjdpunkten av denna "anarki" kommer att löpa samtidigt med tusenårsålderns välsignelser,

2) Rubbar icke förut av Br. Russel angivna årtal, såsom att evangelieålderns 40-åriga skördetid skulle påbörjas i oktober 1874 och avslutas omkring okt. 1914, varunder Kristus skulle vara personligen, fast på ett andligt och osynligt sätt närvarande.

3) Året 1914 är i den bibliska kronologien ett mycket viktigt årtal, ty det betecknar avslutningen av "Hedningarnas tider", varmed menas den tid, som räknas med 2520 år från störtandet av judarnas siste förebildlige konung Zedekias välde omkring år 606 f. Kr. Se Hes. 21: 25—27. Det finnes i Bibeln klara och starka bevis för att hedningarnas tider är en period av 2520 år, från år 606 f. Kr. och t. o. m. 1914 e. Kr. Denna förläning av världsväldet började med Nebukadnessar, när Herrens förebildliga rike upphörde och herraväldet över hela jorden lämnades i hedningarnas händer. Under evangelieåldern har Kristi Rike funnits blott i sitt begynnelsestadium, i sin förnedring, utan makt eller rättighet att regera, utan kronan ägande endast löftets spira, icke erkänt av världen och underkastat myndigheter, som finnas — de hedniska rikena. Under den stora nödens tid, som avslutar denna tidsålder, kommer *Kr. Rike* att upphöjas till makt. Därför sade Jesus till sina lärjungar i Matt. 19: 28: "Sannerligen säger jag eder: När världen födes på nytt, då när Människosonen sätter sig på sin härlighetstron, då skolen också I, som haven efterföljt mig, få sitta på tolv troner såsom domare över Israels tolv stammar."

4) Alla årtal efter 1914 äro spekulativa.

5) Förutsägelserna om socialismens stora framsteg och därmed följande kamp mot de härskande makterna i tiden bland vilka kan nämnas "kapitalismens, politikens och religionens målsmän", har ju

slagit in, och det t. o. m. i högre grad och i snabbare fart än vad man från början kunnat föreställa sig. Se blott på de just nu i okt. 1954 pågående strejkerna på olika områden, vilka sprida sig som en svårartad skogseld över så gott som hela den civiliserade världen.

6) Väntan på att Israels folk skall återfå, eller rättare, taga i besittning det land, som Herren Gud lovade åt Abraham och hans säd, (se 1. Mos. 13: 14—17), ha vi, som leva nu, fått se uppfyllas i det att staten Israel blivit upprättad.

7) Världen, inklusive även de som frukta Herren Gud och tro på Hans Sanning, löper nu med hast in i den stora anarkistiska nöden. Dock våga vi tro, att innan kulmen av denna nöd nåtts, vår himmelske Fader skall ha förlossat och till de himmelska boningarna hemtagit de sista av Kristi kropps (församlingens) lemmar. Sedan är "dörren" stängd och tillfällena till att verka för Kristus enligt den himmelska kallelsen, äro för alltid förverkade. — "Men änden på allting är nu nära. Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen bedja, och varen framför allt uthålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken överskyler en myckenhet av synder. 1. Petr. 4: 7:8.

Broder Einar.

Många kallade — få trogna

*"Emedan laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna".
Matt. 24: 12.*

Det är tydligt att Herren här icke talar om världen, ty världen har ej denna kärlek. Det är församlingen Jesus här talar om, det är endast denna utvalda klass som Gud i denna tid särskilt handlar med. Såsom nya skapelser ha Guds barn sett ett stort ljus — Kristus Jesus. Genom detta ljus ha vi själva blivit upplysta, och söka låta vårt ljus lysa inför människorna.

Bibeln förklarar, att alla människor av naturen äro syndare, och i saknad av härlighet inför Gud. Huru skall då någon medlem av vårt syndiga släkte någonsin kunna erhålla evigt liv? Det är för oss en stor glädje, att Gud träffat anstalter härför genom att "Kristus dog för oss medan vi ännu voro syndare". Under evangeliåldern har Gud befriat en viss klass av människor (den nya skapelsen) från evig död. Under den inträdande tusenårsåldern skall Han upplyfta och fullkomliggöra människosläktet. Men detta kommer att ske först vid slutet av denna ålder, som blir släktets prövningstid, under vilken alla få tillfälle och möjlighet att bevisa sig värdiga. Gud skall då giva dem evigt liv. Alla uppsåtligt ogudaktiga skall Han förgöra. Apg. 3: 23.

ANORDNINGEN FÖR DEN INNEVARANDE ÄLDERN.

Församlingen är en särskild, utkallad klass. "De äro icke av världen, såsom jag icke är av världen", sade Mästaren. "Jag har utkorat eder ut ur världen". Människorna i allmänhet äro i ett helt annat hjärtetillstånd än dessa "utkallade" och det är endast ett fåtal, som nu "hungrar och törstar efter rättfärdighet". I sin visdom och godhet tillbakahåller Gud sanningen för sådana för vilka den i innevarande tid icke skulle utgöra en välsignelse. Denna klass som Herren nu kallar ut från världen består av "de kallade heliga".

Ordet heliga syftar på ordet hel som betecknar det som är fullständigt, fullkomligt och där ingenting fattas. Gud, som är helig, kallar sina barn att vara heliga, sägande: "Varen heliga ty jag är helig". 1 Pet. 1: 16. Men vi voro av naturen oheliga, därför har Han gjort en anordning för vår rättfärdiggörelse, för att vi skola räknas såsom rätta, hela. Världen i allmänhet kommer att rättfärdiggöras under tusenårsåldern.

På vilket sätt rättfärdiggör då Gud församlingen nu? Ack, här visar sig skönheten i Guds plan! De rättfärdiggöras *tillräknelsevis*, därigenom att envar av dem tillräknas Kristi fullkomliga förtjänst. Detta är en enastående anordning, utmärkande endast för den när-

varande tidsåldern. Gud säger: "Min kallelse i denna tidsålder är en inbjudan till en ny natur. Jag önskar äga en särskild klass för ett särskilt ändamål, för att senare användas för att välsigna hela världen. Därför sänder Jag ut mitt budskap, på det att de, som äro i stånd att höra, må höra".

TRÅDLÖS TELEGRAFI ILLUSTRERAR EN STOR SANNING.

Vi känna alla något till det trådlösa telegrafsystemet. Detta är en av välsignelserna på denna "Herrens förberedelses dag" för den inkommande nya åldern. Den kan tjäna som en illustration av hur Gud har sänt ut sin sanning under evangelieåldern. Om vi skola höra Herrens kallelse måste vi äga mottagningsapparater. Om så ej är fallet kunna vi icke höra Hans budskap. Vi behöva hjärtan, som svara och äro redo att med glädje mottaga budskapet om Guds kärlek och godhet. Om ditt hjärta icke är rättstämt kan du icke höra, men om du får det stämt i harmoni med Herrens ord tränger budskapet in och du uppfattar ljudvågorna. Gud talar till oss i toner av en särskild karaktär. Vi känna igen tonerna och svara, eftersom vårt hjärta är rätt inställt. Tonen från det sanna budskapet från Gud är härlig, en underbar melodi. Vi fingo denna "nya sång" (melodi) från Guds ord, och kunna nu höra och svara: "Ja, Gud är kärlek"! "Så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son för oss alla". "Såsom en fader förbarmar sig Herren. . ." Ps. 103. Ja, nu förstår vi något av längden och bredden, höjden och djupet av Guds kärlek. Det är en underbar symfoni. Vi kunna höra mer och mer tydligt. Blott de, vilkas hjärtan ha kommit i harmoni med Gud, kunna höra den helt och hållet, och ju mer fullständigt du kan bringa hjärtat i rätt stämning, desto bättre kan du höra den. Om ditt instrument är ostämt eller någonting råkar bryta din förbindelse med den himmelska rösten, så kan du icke höra den underbara melodien. Om du icke håller dig i nära beröring med Herren skall du icke kunna uppfånga harmonien. Vi må stå i ständig förbindelse med den Oändlige.

RÄTTVISA GRUNDEGENSKAPEN I GUDS KARAKTÄR.

Vilka äro Guds karaktärsegenskaper, vilka vi lära känna mer och mer i mån av troget studium av Hans ord? Vi finna att själva grunden i Guds karaktär är rättvisa, absolut rättvisa. Om orättvisa skulle finnas hos Gud, kunde vi aldrig ha tillit till Honom. Han kunde ställa vissa betingelser eller villkor i dag och sedan förändra dessa i morgon. Men Han är fullkomligt rättvis. Rättfärdighet och rätt äro Din trons fäste. Ps. 89: 15. "Jag är Herren Jag förändras icke". Mal. 3: 6. "Han är densamme i går och i dag och i evighet". Han skall aldrig svika eller bedraga oss. Vilja vi vara i rätt harmoni med Gud måste rättvisa behärska våra hjärtan och liv. Ju mera vi befinnes vara i överensstämmelse med rättvisa desto bättre skola vi förstå och intränga i Guds stora plan. Vi hoppas att detta är vad vi bemöda oss om att göra. Dessvärre finnes det många sätt, som kunna få oss att handla orättvist. Vi kunna säga orättvisa saker om våra medmänniskor, vi kunna komma obetydliga fel att framstå såsom stora sådana, och vi kunna använda ord med en särskild betoning eller eftertryck, med en axelryckning, som efterlämnade ett oriktigt intryck,, vilket kunde vara till skada för någon annans namn och rykte. Oaktat vi kanske verkligen icke hade för avsikt att göra orätt mot någon, skulle detta tillvägagångssätt likväl kunna åstadkomma oberäknelig skada. Må vi se till att vår mottagningsapparat är i harmoni med Gud. Man kan alltså vara orättvis i sinnet. Vad vi behöva göra är, att tänka rättfärdigt, nyktert, vänligt, i överensstämmelse med den gyllene regeln att låta våra ord vara i harmoni med rättfärdighetens principer. Att så handla skall i hög grad bidra till utveckling av den kristna karaktären, som är absolut nödvändig om vi vilja äga vår Faders erkännande.

Rättvisa är alltså grundvalen, det första nödvändiga vid uppbyggandet av karaktär, och från denna grundval gå vi vidare för att uppnå medkänsla, välvilja, kärlek. Gud har varit mycket kärleksrik och hyst stor medkänsla med oss. Han har för oss försett en

Återlösare och övertäckt våra många ofullkomligheter och brister. När vi söka efterlikna Gud, skola vi önska att vara goda och överseende — till gagn för alla.

Vi äro ständigt omgivna av världens ande: hat, avund, ondska och strid. Därför måste vi hålla oss mycket nära Herren för att motverka denna ande. Världen och de ting, som tillhöra den fallna naturen, äro oss så nära, att stor vaksamhet är av nöden för att kunna undgå besmittelse. Men Herren har försett oss med ett mycket verksamt reningsmedel i sitt ord. All den rening vi behöva, få vi från de tydliga föreskrifter, som givits oss i Guds ord. Detta trådlösa budskap från Honom talar om Hans kärlek till oss, talar frid genom Jesus Kristus, och kungör för oss vår förmån, att få bliva medarvingar med vår Herre Jesus. När vi blivit kallade med denna himmelska kallelse, kunna vi förstå, att Gud icke skulle önska att placera oss i denna klass, om vi icke äga den rätta anden. Utväljandet sker icke efter någon nyck eller av gudomligt godtycke. Tvärtom väljer Gud efter karaktär, efter naturliga förutsättningar av ärlighet och önskan att befinnas vara rättvisa, vilka de köttsliga svagheterna än må vara. Rättvisa är själva grunden för Guds tron, grundvalen för Hans regering.

VÄRLDSLIGHET BLAND KRISTNA BEKÄNNARE.

I vår text förklarar Herren Jesus, att vid denna tidsålders (evangelieålderns) slut skall laglösheten förökas och kärleken hos de flesta kallna. Matt. 24: 12. Det är icke blott *många*, som bliva kalla, utan de *flesta*, flertalet av dessa, vilka bekänna sig vara Kristi efterföljare. Dessa Mästarens ord ha i sanning uppfyllts. Laglöshet är orättvisa — orättfärdighet. Vi kunde mycket väl formulera och läsa vår text så: "Emedan orättfärdigheten får överhand skall kärleken hos de flesta kallna". Vi befinna oss nu i denna tidsålders förestående avslutning, med dess mångfald av faror och snaror, mot vilka Herren vill giva oss särskilt beskydd, men de, som giva akt på varningen, torde dock vara jämförelsevis få.

DE KRISTNAS RÄTTA INSTÄLLNING.

Slutet av församlingens prövning närmar sig, och det återstår icke mycket tid för oss i Kristi skola. De heliga skola snart intaga platserna som världens domare. Skola vi vara bland dessa? Må vi uppmuntra varandra till trohet. Låt oss giva noga akt på Guds ord, på det vi må bliva mer och mer lika vår Fader i himmelen. Låt oss älska de ting, som äro samma, rätta, ädla, gudlika. Låt oss avstå från allt annat för att vinna de himmelska tingen. Vi kunna icke fasthålla vid våra egna rättigheter i världen, vi avstodo från dessa när vi gävo oss själva åt Herren. Det gives kanske tillfällen, då vi kunde protestera som Jesus gjorde då Han blev slagen. Men Han hämnades inte, ej heller sökte Han vedergälla ont med ont. Och såsom Han vandrade så böra även vi vandra. Den, som vi skola behaga, som vi ha att göra med, och som vi älska mest av allt är Herren. Vi *önska* göra Hans vilja. Låt oss göra det bästa vi förmå för våra bröder. Låt himmelsk visdom vara vår vägvisare. Låt oss troget efterfölja Jesus på den smala vägen, hur än andra omkring oss må handla, och snart skola vi höra Hans ljuvliga ord; "*Väl gjort*". *Utdrag ur V. T. n:r 11. 1916.*

LÄNGTAN.

*O, vi längta se din ära
fylla hela denna jord!
Falska läror, seklers vantro
flykta för ditt sanningsord.
Länge skall ej Sion bida,
snart fullbordat är dess lopp.
Snart dess kröningsdag inbryter —
underbara, sälla hopp!*

Skulle, mot förmodan, någon försening med utsändandet av detta n:r ske, är orsaken redaktörens inträffade sjukdom.